

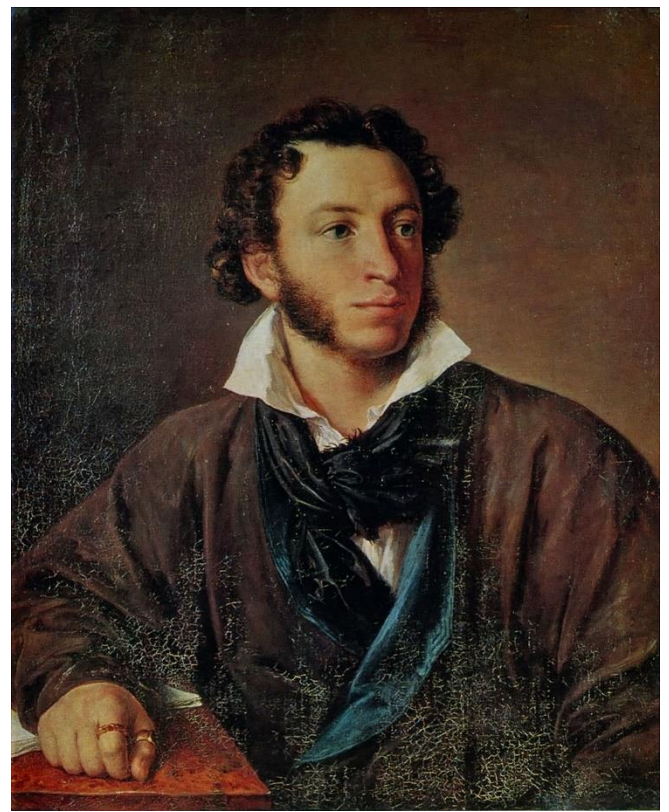
„Édes néném! Hálá legyen az Istennek, mi ideérkeztünk ma szerencsésen, Franciaországból pedig 15. szeptembris indultunk meg. A fejdelmünknek Istennek hálá jó egészsége volna, hogyha a köszvény búcsút akarna tőlle venni, de reméljük, hogy itt a török áer elúzi. Édes néném, mi jó a földön járni! Látja kéd, még Szent Péter is megijedett volt, mikor a vízben sipadoztak a lábai. Hát mi bűnösök, hogyne félnénk, amidőn a hajónk olyan nagy habok között fordult egyik oldaláról a másikára, mint az erdélyi nagy hegyek. Némelykor azoknak a tetején mentünk el, némelykor pedig olyan nagy völgyben estünk, hogy már csak azt vártuk, hogy reánk omoljanak azok a vízhegyek. ”

„Én tehát főúri lépteimet a Döglött Hal nevű törzshelyemre irányoztam. Csak mikor megláttam asz egyik sikátor kék-piros világítású gyöngyfügyönyös lebujgrilje előtt állni Pofa Jenő nevű kormányosomat, amit arról lehet megismerni, hogy ety sapka meg ety szakálcsomó között pipa füstöl és látám hogy kiveszi a pipát, feltolja a sapkáját és félig háttat fordít, hát odamegyek. "Én téged bántottalak?" - kérdeztem, mer kíváncsiságból. Mire ő: "Én fütyülök rád."

"Azomban te szerződtél hozzám és nem jöttél." Vállat von. Aszongya: "Nézd Fülíg Jimmy, amíg te egy senki voltál, addig szívesen csináltam veled mindenféle mókát. Ha megin egy senki leszel, akkor megin csinállok mókát teveled. De nekem nem veszi be aszt a gyomrom, hoty te itten urat jáccol és flangérozol, tehát mekmondom neked szépen minek veszekedni: én köpök rád."

Esz rendes beszéd volt, hát montam neki, hogy várjon ety percre. Bementem a kapu alá, felvettem a magammal hozot munkakabátot, aztán kigyöttem és montam neki, hoty készülődjön mert most nagyon megverem. Ez a Pofa Jenő életveszélyes ember és azonnal kiveszi a kést. Legnagyobb sajnálatomra. Mer csak ezér kapott akkora pofont, hoty szét tört a pipája, továbbá a szopókából sokat lenyelt. Nem hatyhattam mekszúrni magam asz új ruhába, hát ficama lett. De aszt attól is kaphatta, hogy nyár volt, nyitva van minden és beeset földszintileg egy pincelakásba. Nem vártam meg, hoty kigyójjön, becsomagoltam a munkaköpenyemet és továbbhaladtam. Mért haragusznak ezek rám?..."

Én írok levelet magának -
Kell több? Nem mond ez eleget?
Méltán tarthatja hát jogának,
Hogy most megvessen engemet,
De ha sorsom panaszszavának
Szívében egy csepp hely marad,
Nem fordul el, visszhangot ad.
Hallgattam eddig, szólni félttem.
És higgye el, hogy szégyenem
Nem tudta volna meg sosem,
Amíg titokban azt reméltem,
Hogy lesz falunkban alkalom,
S hetenként egyszer láthatom;
Csak hogy halljam szavát, bevallom,
Szóljak magához, s azután
Mind egyre gondoljak csupán,
Éjjel-nappal, míg újra hallom.
Mondják, untatja kis falunk,
A társaságokat kerüli,
Mi csillogtatni nem tudunk,
De úgy tudtunk jöttén örülni.

